

פאה ח:ח – דמאי א:ב

פרק ח: משנה ח

מי שיש לו מאתים זוז, לא יטל לקט שכחה ופאה ומעשר עני.
היו לו מאתים חסר דינר, אפלו אלף נותנין לו כאחת, הרי זה יטל.
היו ממשפנים לבעל חובו או לכתבת אשתו, הרי זה יטל.
אין מחיבין אותו למכר את ביתו ואת כלי תשמישו.

פרק ח: משנה ט

מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, הרי זה לא יטל.
(1) וכל מי שאינו צריך לטל ונוטל, אינו נפטר מן העולם עד שיצטרף לבריות.
(2) וכל מי שצריך לטל ואינו נוטל, אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס אחרים משלו;
ועליו הפתוב אומר (ירמיה יז) "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו".
וכן דין שדן דין אמת לאמתו.
(3) וכל מי שאינו לא חגר, ולא סומא, ולא פסח, ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר (דברים טז) "צדק צדק תרדף".
(4) וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שענין כהות, שנאמר (שמות כג) "ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים וגו'".

**הדרן עלך מסכת פאה!
מזל טוב!**

מסכת דמאי
פרק א: משנה א

הקלין שבדמאי:
השיתין, והרימין, והעזרדין, ובנות שוח, ובנות שקמה, ונבלות התמרה,
והגפנין, והנצפה;
וביהודה: האוג, והחמץ שביהודה, והכסבר.
רבי יהודה אומר: (1) כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה;
(2) כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה;
(3) כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסטפוס.

פרק א: משנה ב

הדמאי:
(1) אין לו חמש;
(2) ואין לו בעור;
(3) ונאכל לאונן;
(4) ונכנס לירושלים ויוצא;
(5) ומאבדין את מעוטו בדרכים;
(6) ונותנו לעם הארץ, ויאכל כנגדו;
(7) ומחללים אותו כסף על כסף, נחשת על נחשת, כסף על נחשת,
ונחשת על הפרות, ובלבד שיחזור ויפדה את הפרות. דברי **רבי מאיר**.
וחכמים אומרים: יעלה הפרות ויאכלו בירושלים.

דמאי א:ג – ב:ב

פרק א: משנה ג

הלוקח (1) לזרע, (2) ולבהמה, (3) קמח לעורות, (4) נשמן לנר,
(5) נשמן לסוף בו את הכלים: פטור מן הדמאי.
(6) מכזיב וילהלן: פטור מן הדמאי.
(7) חלת עם הארץ, (8) והמדמע, (9) והלקוח בכסף מעשר שני,
(10) ושגרי הפנחות: פטורין מן הדמאי.
נשמן ערב: **בית שמאי** מחיבין, ו**בית הלל** פוטריין.

פרק א: משנה ד

הדמאי:
(1) מערבין בו, (2) ומשתתפין בו, (3) ומברכין עליו, (4) ומזמנין עליו,
(5) ומפרישין אותו ערום, (6) בין השמשות.
(7) ואם הקדים מעשר שני לראשון, אין בכך כלום.
נשמן שהגרדי סף באצבעותיו, חיב בדמאי.
ושהסורק נותן בצמר, פטור מן הדמאי.

פרק ב: משנה א

ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום:
הדבילה, והתמרים, והחרובים, הארז, והכפון.
הארז שבחוצה לארץ, כל המשתמש ממנו פטור.

פרק ב: משנה ב

המקבל עליו להיות נאמן:
מעשר (1) את שהוא אוכל, (2) ואת שהוא מוכר, (3) ואת שהוא לוקח;
ואינו מתארח אצל עם הארץ.
רבי יהודה אומר: אף המתארח אצל עם הארץ נאמן.
אמרו לו: על עצמו אינו נאמן, כיצד יהא נאמן על של אחרים?

דמאי ב:ג – ג:א

פרק ב: משנה ג

המקבל עליו להיות חבר:
(1) אינו מוכר לעם הארץ לח ויבש, (2) ואינו לוקח מקונו לח;
(3) ואינו מתארח אצל עם הארץ, (4) ולא מארחו אצלו בכסותו.
רבי יהודה אומר: (1) אף לא יגדל בהמה דקה, (2) ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק,
(3) ולא יהא מטמא למתים, (4) ומשמש בבית המדרש.
אמרו לו: לא באו אלו לכלל.

פרק ב: משנה ד

(1) הנחתומים - לא חיבו אותם חכמים להפריש אלא כדי תרומת מעשר ונחלה.
(2) החנונים - אינן רשאים למכר את הדמאי.
(3) כל המשפיעין במדה גסה - רשאים למכר את הדמאי.
אלו הן המשפיעין במדה גסה? כגון הסיטונות ומוכרי תבואה.

פרק ב: משנה ה

רבי מאיר אומר:
את שדרכו להפוד בגסה ומדוד בדקה, טפלה דקה לגסה.
את שדרכו להפוד בדקה ומדוד בגסה, טפלה גסה לדקה.
איזו היא מדה גסה? ביבש שלשת קבין, וכלח דינר.
רבי יוסי אומר: סלי תאנים וסלי ענבים וקפות של ירק, כל זמן שהוא מוכרן
אכסרה, פטור.

פרק ג: משנה א

מאכילין (1) את העניים דמאי, (2) ואת האכסניא דמאי.
רבן גמליאל היה מאכיל (3) את פועליו דמאי.
גבאי צדקה, **בית שמאי** אומרים: נותנין את המעשר לשאינו מעשר, ואת שאינו
מעשר למעשר; נמצאו כל האדם אוכלין מתקן.
וחכמים אומרים: גובין סתם ומחלקין סתם, והרוצה לתקן יתקן.

דמאי ג:ב – ג:ה

פרק ג: משנה ב

הרוצה לחזם עלי ירק להקל מפשאו, לא ישליף עד שיעשה.
הלוקח ירק מן השוק ונמלך להחזיר,
לא יחזיר עד שיעשה, שאינו מחסר אלא מנן.
היה עומד ולוקח וראה טען אחר יפה ממנו,
מתר להחזיר, מפני שלא משף.

פרק ג: משנה ג

המוצא פרות בדרך ונטלן לאכלן ונמלך להצניע, לא יצניע עד שיעשה. ואם
מתחלה נטלן בשביל שלא יאבדו, פטור.
כל דבר שאין אדם רשאי למכרו דמאי, לא ישלח לחברו דמאי.
רבי יוסי מתיר בודאי, ובלבד שיודיענו.

פרק ג: משנה ד

המוליך חטים לטוחן כותי או לטוחן עם הארץ,
בחזקתן למעשרות ולשביעית.
לטוחן נכרי, דמאי.
המפקיד פרותיו אצל הכותי או אצל עם הארץ,
בחזקתן למעשרות ולשביעית.
אצל נכרי, כפרותיו.
רבי שמעון אומר: דמאי.

פרק ג: משנה ה

הנותן לפנדקית:
מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שחשודה לחלף.
אמר **רבי יוסי**: אין אנו אחראין לרסאין;
אינו מעשר אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד.

דמאי ג:ו – ד:ג

פרק ג: משנה ו

הנותן לחמותו: מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שהיא חשודה לחלף את המתקלקל.
אמר רבי יהודה: רוצה היא בתקנת בתה ובושה מתנה.
מוזה רבי יהודה בנותן לחמותו שביעית,
שאינה חשודה להחליף להאכיל את בתה שביעית.

פרק ד: משנה א

הלוקח פרות ממי שאינו נאמן על המעשרות, ושכח לעשרן, ושאלו בשבת, יאכל על פיו.
חשכה מוצאי שבת, לא יאכל עד שיעשר.
לא מצאו,
אמר לו אחד שאינו נאמן על המעשרות "מעשרין הן", אוכל על פיו.
חשכה מוצאי שבת, לא יאכל עד שיעשר.
תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה,
רבי שמעון נזורי אומר: אף בחל שאלו ואוכלו על פיו.

פרק ד: משנה ב

המדיר את חברו שיאכל אצלו, והוא אינו מאמינו על המעשרות, אוכל עמו בשבת הראשונה, ואף על פי שאינו מאמינו על המעשרות, ובלבד שיאמר לו מעשרין הן.
ובשבת שניה, אף על פי שנדר ממנו הנה, לא יאכל עד שיעשר.

פרק ד: משנה ג

רבי אליעזר אומר: אין אדם צריך לקרות שם למעשר עני של דמאי. והכמים אומרים: קורא שם, ואינו צריך להפריש.

דמאי ד:ד – ד:ז

פרק ד – משנה ד

מי שקרא שם לתרומת מעשר של דמאי ולמעשר עני של ודאי, לא יטלם בשבת. ואם היה כהן או עני למודים לאכל אצלו, יבאו ויאכלו, ובלבד שיודיעם:

פרק ד – משנה ה

האומר למי שאינו נאמן על המעשרות, קח לי כפי שהוא נאמן ומפי שהוא מעשר, אינו נאמן. מאיש פלוני, הרי זה נאמן. הלך לקח כמנו, ואמר לו לא מצאתיו ולקחתי לך מאחר שהוא נאמן, אינו נאמן:

פרק ד – משנה ו

הנכנס לעיר ואינו מכיר אדם שם, אמר, מי כאן נאמן. מי כאן מעשר. אמר לו אחד, אני, אינו נאמן. אמר לו, איש פלוני נאמן, הרי זה נאמן. הלך לקח כמנו, אמר לו, מי כאן מוכר ישן. אמר לו, מי ששלחך אצלי, אף על פי שהו כגומלין זה את זה, הרי אלו נאמנין:

פרק ד – משנה ז

החמרים שנכנסו לעיר, אמר אחד, שלי חדש ושל חברי ישן, שלי אינו מתקן ושל חברי מתקן, אינו נאמנין. רבי יהודה אומר, נאמנין:

דמאי ה:א – ה:ד

פרק ה: משנה א

הלוקח מן הנחתום, כיצד הוא מעשר?
נוטל כדי תרומת מעשר וחלה, ואומר:
" (1) אחד ממאה מפה שיש כאן, הרי בצד זה מעשר;
(2) ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו; (3)
והשאר חלה;
(4) ומעשר שני בצפוניו או בדרומו, ומחלל על הפעות."

פרק ה: משנה ב

הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר כאחת,
נוטל אחד משלשים ושלש ושלש, ואומר:
" (1) אחד ממאה מפה שיש כאן, הרי זה בצד זה חלין;
והשאר תרומה על הכל;
(2) ומאה חלין שיש כאן, הרי זה בצד זה מעשר;
(3) ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו; (4)
והשאר חלה;
(5) ומעשר שני בצפוניו או בדרומו, ומחלל על הפעות."

פרק ה: משנה ג

(1) הלוקח מן הנחתום,
מעשר מן החטה על הצוננת, ומן הצוננת על החטה,
אפלו מטפוסין הרבה. דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אוסר, שאני אומר:
חטים של אמש היו משל אחד, ושל היום היו משל אחר.
רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר, ומתיר בחלה.

פרק ה: משנה ד

(2) הלוקח מן הפלטר, מעשר מכל טפוס וטפוס. דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר: מאחת על הכל.
מודה רבי יהודה (3) בלוקח מן הפנפול, שהוא מעשר מכל אחד ואחד.

דמאי ה:ה – ה:ח

פרק ה: משנה ה

(4) הלוקח מן העני, וכן העני שנתנו לו פרוסות פת או פלחי זבלה: מעשר מכל אחד ואחד. ובתקרים ובגרוגרות: בולל ונוטל. אמר רבי יהודה: אימתי? בזמן שהמתנה מרבה; אבל בזמן שהמתנה מעטת, מעשר מכל אחד ואחד.

פרק ה: משנה ו

(5) הלוקח מן הסיטון וחרזר ולקח ממנו שגיה: לא יעשר מזה על זה, אפלו מאותו הסוג, אפלו מאותו המין. נאמן הסיטון לומר, משל אחד הם.

פרק ה: משנה ז

(6) הלוקח מבעל הבית וחרזר ולקח ממנו שגיה: מעשר מזה על זה, אפלו משתי קפות, אפלו משתי עירות. בעל הבית שהיה מוכר ירק בשוק: בזמן שמביאין לו מגנותיו, מעשר מאחת על הכל. ומגנות אחרות, מעשר מכל אחד ואחד.

פרק ה: משנה ח

הלוקח טבל משגי מקומות: מעשר מזה על זה, אף על פי שאמרו: אין אדם רשאי למכר טבל אלא לצרף.

דמאי ה:ט – ו:א

פרק ה: משנה ט

מעשרין משל ישראל על של נכרי, משל נכרי על של ישראל,
משל ישראל על של כותים, משל כותים על של כותים.
רבי אליעזר אוסר משל כותים על של כותים.

פרק ה: משנה י

עציץ נקוב, הרי זה כפאריך.
(1) תרם מהפאריך על עציץ נקוב, מעציץ נקוב על הפאריך, תרוקתו תרוקתו.
(2) משאינו נקוב על הנקוב, תרוקתו, ויחזר ויתרם.
(3) מן הנקוב על שאינו נקוב,
תרוקתו, ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומות ומעשרות.

פרק ה: משנה יא

(1) תרם מן הדמאי על הדמאי, מדמאי על הודאי, תרוקתו, ויחזר ויתרם.
(2) מן הודאי על הדמאי,
תרוקתו, ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומות ומעשרות.

פרק ו: משנה א

המקבל שדה מישראל, מן הנכרי ומן הכותי, יחלק לפניהם.
החוכר שדה מישראל, תורם ונותן לו.
אמר רבי יהודה: אימתי? בזמן שנתן לו מאותה השדה ומאותו הפין;
אכל אם נתן לו משדה אחרת או מפין אחר, מעשר ונותן לו.

דמאי ו:ב – ו:ה

פרק ו: משנה ב

החוכר שָׂדֵה מִן הַנְּכָרִי, מְעַשֵּׂר וְנוֹתֵן לוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: אִף הַמְּקַבֵּל שְׂדֵה אֲבוֹתָיו מִן הַנְּכָרִי, מְעַשֵּׂר וְנוֹתֵן לוֹ.

פרק ו: משנה ג

כֹּהֵן וְלוֹי נִשְׁקָבְלוּ שְׂדֵה מִיִּשְׂרָאֵל,
כְּשֵׁם שְׁחֹלְקִין בְּחֵלִין כִּי חֹלְקִין בְּתֵרוּמָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר: אִף הַמְּעַשְׂרוֹת נִשְׁלָהוּ, נִשְׁעַל מִנֵּת כֵּן בָּאוּ.

פרק ו: משנה ד

יִשְׂרָאֵל נִשְׁקָבֵל מִכֹּהֵן וּמִלוֹי, הַמְּעַשְׂרוֹת לְבָעָלִים.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר: הַקֶּרְתָּנִי נִשְׁקָבֵל שְׂדֵה מִירוּשְׁלָמִי, מְעַשֵּׂר שְׁנֵי שָׁל יְרוּשְׁלָמִי.
וְחֻכְמִים אֹמְרִים: יָכוֹל הוּא הַקֶּרְתָּנִי לְעֵלוֹת וּלְאָכְלוֹ בִירוּשְׁלָיִם.

פרק ו: משנה ה

הַמְּקַבֵּל זֵיתִים לְשִׁמּוֹן,
כְּשֵׁם שְׁחֹלְקִין בְּחֵלִין כִּי חֹלְקִין בְּתֵרוּמָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: יִשְׂרָאֵל נִשְׁקָבֵל מִכֹּהֵן וּמִלוֹי זֵיתִים לְשִׁמּוֹן לְמַחְצִית שְׂכָר,
הַמְּעַשְׂרוֹת לְבָעָלִים.

דמאי ו:ו – ו:ט

פרק ו: משנה ו

בית שמאי אומרים: לא ימכר אדם את זיתיו אלא לחבר.
בית הלל אומרים: אף למעשר.
וצנועי בית הלל היו נוהגין כדברי בית שמאי.

פרק ו: משנה ז

שנים שכפרו את כרמיהם לתוך גת אחת,
אחד מעשר ואחד שאינו מעשר,
המעשר מעשר (1) את שלו, (2) וחלקו בכל מקום שהוא.

פרק ו: משנה ח

שנים (1) שקבלו שדה באריסות, (2) או שירשו, (3) או שנשתתפו,
יכול הוא לומר:
"טל אתה חטים שבמקום פלוני ואני חטים שבמקום פלוני";
"אתה יין שבמקום פלוני ואני יין שבמקום פלוני".
אבל לא יאמר לו:
"טל אתה חטים ואני שעורים";
"טל אתה יין ואני אטל שמן".

פרק ו: משנה ט

חבר ועם הארץ שירשו את אביהם עם הארץ,
יכול הוא לומר לו:
"טל אתה חטים שבמקום פלוני ואני חטים שבמקום פלוני";
"אתה יין שבמקום פלוני ואני יין שבמקום פלוני".
אבל לא יאמר לו:
"טל אתה חטים ואני שעורים";
"טל אתה הלח ואני אטל את היבש".

דמאי וי – ז:א

פרק ו: משנה י

גר וגוי שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבוֹתָם גּוֹי,
יָכוֹל הוּא לומר:
"טל אֶתָּה עֲבוּדָה זָרָה וְאֲנִי מַעוֹת",
"אֶתָּה יֵין וְאֲנִי פְרוֹת".
וְאִם מִשְׁכָּאוּ לְרִשׁוֹת הַגֵּר, אָסוּר.

פרק ו: משנה יא

הַמוֹכֵר פְּרוֹת בְּסוּרְיָא, וְאָמַר:
(1) "מִשְׁלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵן", חַיֵּב לַעֲשׂוֹת.
"מַעֲשָׂרֵין הֵן", נֶאֱמַן, שֶׁהִפָּה שְׂאֵסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
(2) "מִשְׁלֵי הֵן", חַיֵּב לַעֲשׂוֹת,
"מַעֲשָׂרֵין הֵן", נֶאֱמַן, שֶׁהִפָּה שְׂאֵסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
וְאִם יָדוּעַ שֶׁיֵּשׁ לוֹ שְׂדֵה אֶחָד בְּסוּרְיָא, חַיֵּב לַעֲשׂוֹת.

פרק ו: משנה יב

עִם הָאֶרֶץ שְׂאֵמֵר לְחֵבֵר:
"קַח לִי אֲגָדַת יִרְקָה", "קַח לִי גִלְסָקָן אֶחָד",
לוֹקֵחַ סֵתֵם וּפְטוּר.
וְאִם אָמַר: "שְׁלֵי זֶה, וְזֶה שֶׁל חֵבֵרִי", וְנִתְעַרְבוּ,
חַיֵּב לַעֲשׂוֹת, וְאִפְלוּ הֵן מֵאָה.

פרק ז: משנה א

הַמְזַמֵּין אֶת חֵבֵרוֹ שְׂיֵאֱכַל אֶצְלוֹ, וְהוּא אֵינוֹ מֵאֲמִינוֹ עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת,
אוֹמֵר מַעֲרָב שֶׁבֵּת:
" (1) מֵה שֶׁאֲנִי עֲתִיד לְהַפְרִישׁ מִחֵר, הֵרִי הוּא מַעֲשָׂר,
וְשֶׂאֵר מַעֲשָׂר סְמוּךְ לוֹ;
(2) זֶה שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשָׂר עָשִׂיתִי תְרוּמַת מַעֲשָׂר עָלָיו;

(3) ומעשר שני בצפוננו או בדרומנו, ומחלל על המעות."

דמאי ז:ב – ז:ה

פרק ז: משנה ב

מזגו לז אַת הכוס, אומר:
" (1) מה נשאני עתיד לשיר בשולי הכוס, הרי הוא מעשה,
ושאר מעשה סמוך לו;
 (2) זה נעשיתי מעשה עשוי תרומת מעשה עליו;
 (3) ומעשה שני בפיו, ומחלל על המעות."

פרק ז: משנה ג

פועל שאינו מאמין לבעל הבית, נוטל גרוגרת אחת ואומר:
" (1) זו ותשע הכאות אחריה, עשויות מעשה על תשעים שאני אוכל;
 (2) זו עשויה תרומת מעשה עליהן;
 (3) ומעשה שני באחרונה, ומחלל על המעות."
וחושך גרוגרת אחת.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
לא יחשף, מפני שהוא ממעט מלאכתו של בעל הבית.
רבי יוסי אומר: לא יחשף, מפני שהוא תנאי בית דין.

פרק ז: משנה ד

הלוקח יין מבין הכותים, אומר:
" (1) שני לגין שאני עתיד להפריש, הרי הן תרומה;
 (2) ועשרה מעשר; (3) ותשעה מעשר שני";
מחל ושותה.

פרק ז: משנה ה

היו לו תאנים של טבל בתוך ביתו,
והוא בבית המדרש או בשדה, אומר:
"שתי תאנים שאני עתיד להפריש, הרי הן תרומה,
ועשר מעשר ראשון, ותשע מעשר שני".
היו דמאי, אומר:
" (1) מה שאני עתיד להפריש למחר, הרי הוא מעשה,
ושאר מעשה סמוך לו;
 (2) זה נעשיתי מעשה עשוי תרומת מעשה עליו,

(3) ומעשר שני בצפוננו או בדרומנו, ומחלל על המעות.

דמאי ז:ו – כלאים א:א

פרק ז: משנה ו

- היו לַפְּנֵי שְׁתֵּי כֻלְכָּלוֹת שֶׁל טָבָל, וְאָמַר:
(1) "מַעֲשָׂרוֹת זָז בְּזָז", הִרְאִישׁוֹנָה מַעֲשָׂרֶת.
(2) "שֶׁל זָז בְּזָז וְשֶׁל זָז בְּזָז", הִרְאִישׁוֹנָה מַעֲשָׂרֶת.
(3) "מַעֲשָׂרוֹתֶיהֶן מַעֲשָׂרוֹת כֻּלְכָּלָה בְּחִבְרָתָהּ", קָרָא שֵׁם.

פרק ז: משנה ז

- (1) מֵאָה טָבָל מֵאָה חֲלִין, נוֹטֵל מֵאָה וְאָחָד.
מֵאָה טָבָל מֵאָה מַעֲשָׂר, נוֹטֵל מֵאָה וְאָחָד.
(2) מֵאָה חֲלִין מִתְקַנִּים מֵאָה מַעֲשָׂר, נוֹטֵל מֵאָה וְעֶשֶׂר.
(3) מֵאָה טָבָל תְּשַׁעִים מַעֲשָׂר, תְּשַׁעִים טָבָל וְשְׁמוֹנִים מַעֲשָׂר,
לֹא הִפְסִיד כָּלוּם.
זֶה הַכֹּלֵל: כָּל זָמַן שֶׁהֵטָבֵל מְרַבָּה, לֹא הִפְסִיד כָּלוּם.

פרק ז: משנה ח

- מִי שֶׁהָיוּ לוֹ עֶשֶׂר שְׁוֵרוֹת שֶׁל עֶשֶׂר עֶשֶׂר כַּדֵי יַיִן, וְאָמַר:
(1) "שְׁוֵרָה הַחִיצוֹנָה אַחַת מַעֲשָׂר", וְאִין יָדוּעַ אֵיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת לוֹכֶסֶן.
(2) "חֲצִי שְׁוֵרָה הַחִיצוֹנָה אַחַת מַעֲשָׂר", וְאִין יָדוּעַ אֵיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל אַרְבַּע חֲבִיּוֹת מְאָרְבַּע זָוִיּוֹת.
(3) "שְׁוֵרָה אַחַת מַעֲשָׂר", וְאִין יָדוּעַ אֵיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל שְׁוֵרָה אַחַת לוֹכֶסֶן.
(4) "חֲצִי שְׁוֵרָה אַחַת מַעֲשָׂר", וְאִין יָדוּעַ אֵיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל שְׁתֵּי שְׁוֵרוֹת לוֹכֶסֶן.
(5) "חֲבִית אַחַת מַעֲשָׂר", וְאִין יָדוּעַ אֵיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל מִכָּל חֲבִית וְחֲבִית.

הדרן עלך מסכת דמאי! מול טוב!

פרק א: משנה א

הַחֲטִים וְהַזַּיִת, אֵיבָן כֻּלְאִים זֶה בְּזֶה.
הַשְּׁעָרִים וְשִׁבְלַת שׁוּעַל, הַכֶּסֶּמִּין וְהַשִּׁיפּוֹן, הַפּוֹל וְהַסְּפִיר, הַפְּרָקָדָן וְהַטָּפָח, וְפוֹל
הַלָּבָן וְהַשְּׁעוּעִים, אֵיבָם כֻּלְאִים זֶה בְּזֶה.